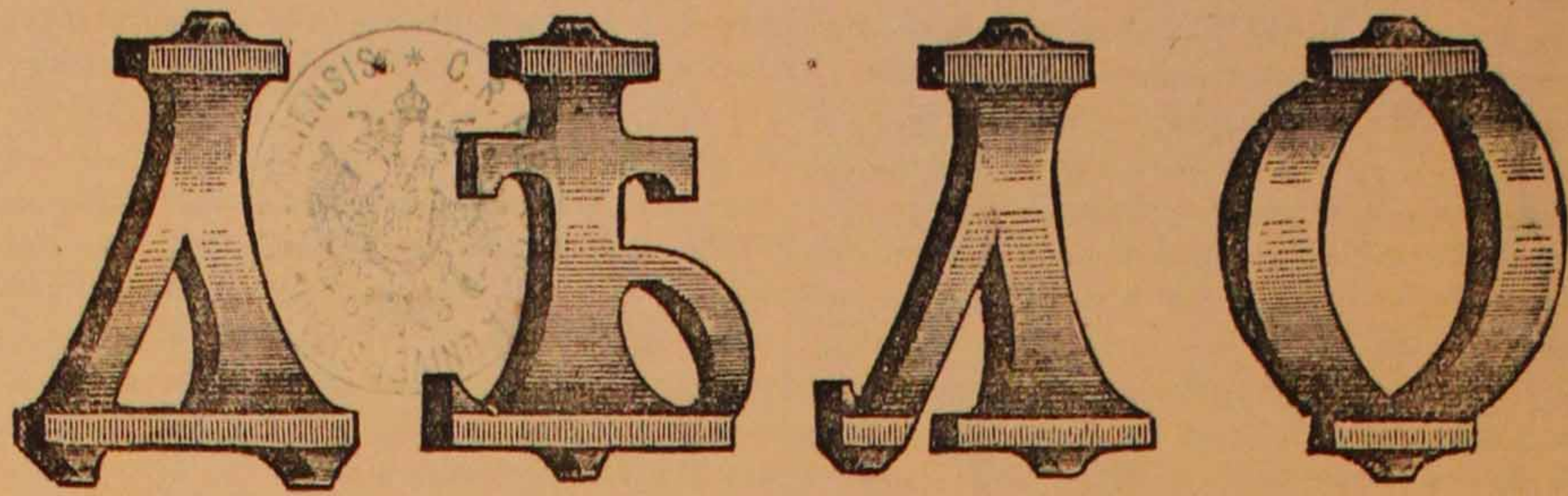

Выходять во Львѳвъ що Вторника, Четверга и Суботы...

Предплата на „Дѳло“ для Австріи: для Россіи: на цѳлый рѳкъ...

Запросины до предплаты на рѳкъ 1884.

Съ новымъ 1884 рокомъ розпочинаемо пятый рѳкъ издавництва „Дѳла“.

Предплата на „Дѳло“ выносите на рѳкъ 12 зр., на пѳвъ року 6 зр., на четверъ року 3 зр., на мѳсяць 1 зр.

Для Россіи предплата „Дѳла“ выносите на цѳлый рѳкъ 12 рублѳвъ, на пѳвъ року 6 рублѳвъ, на четверъ року 3 рублѳвъ.

Новоприступающій Предплатники „Библиотеки найзн. пов.“ достають даромъ початокъ славной повѳсти Маврикия Юкая „Золотый чоловікъ“.

При письменномъ замовленю „Дѳла“ або „Библиотеки“ просимо все точно подати адресу замовляющего, часъ, до якого мае часописъ послытися и часъ сплаты належной предплаты.

Рѳвножь просимо всѳхъ Вп. нашихъ Предплатникѳвъ, у котрыхъ маемо ще залеглости, щобы чимъ скорше ихъ надѳслали, бо съ концемъ року редакція мусить вырѳвнати всѳ свои рахунки.

„L'extorsion des nѳdoimkas“.

Такимъ дивогладнымъ терминомъ великорусскій сатирикъ Щедринъ старався дати захѳдноєвропейскѳй громадѳв понятя о тѳмъ, що въ Россіи называеся „выиманіе недоимокъ“.

Що давнѳйше у насъ залагающій податки стягнво при помочи сильной асистенціи войсковой, се есть фактъ историчный и загальнопризнанный.

За то тѳмъ близша есть нашѳй памяти и нашему сердцю ина типова фигура — экзекутора податкового съ его „филюрою“, чи якъ ви люде звали „фуярою“.

екзекутора въ цѳломъ селѳ робився величелный переполохъ, люде ховали, що мали цѳвнѳйшого, выганяли худобу въ мѳезъ, а дуже часто и самі забиралися въ дому съ всею родиною, лишаючи заперту хату самотою.

тарска орда и що его похѳдь для добробыту народа робивъ неравъ въ пятеро бѳльше шкоды, нѳжь приносивъ доходу для скарбу державного?

Довго тревали такі благодатні для экзекуторѳвъ порядки, поки въ концѳ голосену луною не залунали и въ часописахъ кравыхъ и навѳтъ въ вѳденскѳй радѳ державнѳй. Правда, тѳи послы, що въ Вѳдни дали голосъ руйнованымъ селамъ и розкрыли цѳлому свѳтови на пострахъ экзекуторскѳй надѳужитя, не могли подати ихъ цѳлого, циферowego образу, а тѳлько гдетякі драстичнѳ факты.

Але сего ще мабутъ було не досыть. Теперѳшний министръ финансѳвъ дрѳ Дунавскѳй, пронытый великою думою — вести рѳв-

Микола Гнѳдичъ (1784—1833).

„Память про народного поэта повинна бути святынею для насъ. Шанувати его память — святой обовязокъ каждого, кому дорога своя національна честь и свое добре имя.“

выкликавъ въ душѳ тяжку журѳбу и нескѳнчене сумованье!..

Разомъ съ тымъ въ сердѳ каждого щирого Украинця, — де бѳ днѳ не живѳтъ, чи въ Карпатахъ, чи у Львѳвъ, чи въ Кіѳвѳ, чи най хочъ за Кубанею, не може не пѳдниматися бажанье для Украины и ви народу громадского добра, національной просвѳты.

Минаючи часы давнѳ, агадаемо, що въ того часу, якъ руками и працею Петра Могила заведена тая „неопалима купина“ про свѳты, що зовется нынѳ „Кіѳвскою духовною Академією“ — въ Украины, якъ промѳня отъ сонця, ишли дѳвѳтелѳв освѳты скрѳвъ по всѳй Россіи.

и на чужому поли и давало людамъ плоды, вдоволяло духову голоднечу, розгоняло духовну темноту хочъ де и въ другому мѳсяци...

До великой численности тыхъ Украинцѳвъ, котрымъ не довелося працювати на рѳднѳй нивѳ, котрѳ мусѳли працювати не дома, не въ Украинѳ, належить и письменникъ Микола Гнѳдичъ.

Микола Гнѳдичъ родився въ Полтавѳ въ 1784 роцѳ. Першу освѳту дала ему духовна семинарія въ Переяславѳ, бо въ той часъ не то що въ Полтавщинѳ, а и по всѳй лѳвобережнѳй Украинѳ не було бѳльше вѳякихъ громадскихъ шкѳлъ!.. Не до шкѳлъ, не до просвѳты було тогдѳ въ Украинѳ! То бувъ часъ закрѳпощеня Катериною II вѳльного украинского народу, — то бувъ той тяжкѳй часъ, коли украинскѳй нарѳдь утѳкавъ въ рѳдного краю, украинска старшина перероблювалася въ „дворянство“, а украинска интеллигенція и силомѳць и добровѳльно вынородлялася и копала тую беводню, котра ще й теперь не дѳвѳй зближитися съ народомъ, стати народнымъ поводитирямъ и разомъ самѳй ити и нарѳдь вести до загального громадского добра.

Маючи острый розумъ и добре сердце Гнѳдичъ закохався въ поезіи и глыбоко любивъ ви, захоочуючи до неи и своихъ товаришѳвъ. Поетичнѳ творы, особливо драматичнѳ, днѳ дуже гарно и умѳло читавъ, а товаришѳ его каждой вѳольной години запрошували его читати и вшивалися, слушаючи его читаня. На университетскому театрѳ Гнѳдичъ часто гравъ въ трагичныхъ роляхъ и вславивъ себе своєю грою не меньше якъ и своимъ читаньемъ. Свои любви до поезіи загаломъ, а особливо до драмы, Гнѳдичъ не лишивъ до самого конца своего жита.

Свою письменну працѳ Гнѳдичъ почавъ перекладами драматичныхъ творѳвъ на російску мову, одначе наибѳльше любивъ днѳ письменникѳвъ Греції, особливо Гомерову „Иліяду“ и вѳявся перекладати ви. Першѳ початки перекладу були надрукованѳ въ 1809 и 1812 рр. и звернули на Гнѳдича увагу освѳченыхъ людей, и особливо графа Олександра Строганова. Великою працѳ стояло Гнѳдича перекладати „Иліяду“ на російску мову, тогдѳ ще дуже мало оброблену, и перекласти такъ, щобы въ перекладѳ не погнѳбла велика краса оригиналу. Гнѳдичъ дѳйшовъ таки до своихъ задачѳ и переложивъ „Иліяду“ гексаметрами. Сей высокотѳнный дарѳ Гнѳдича російскому письменству — дорого стоявъ ему самому, Подарувавши сестрѳ всю батькѳвску худобу,

